

JAANUS VAIKSOO

# LUMEMÖLL



PILDID JOONISTANUD KADRI ILVES

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Lea-Muti Anderson  
Kujundanud Dan Mikkin  
Illustreerinud Kadri Ilves  
Küljendanud Villu Koskaru

★

Jaanus Vaiksoo „Lumemöll” on Eesti Lastekirjanduse Teabekeskuse, ajakirja Täheke ja kirjastuse Tänapäev 2004. aasta lastejutuvõistlusel „Minu esimene raamat” äramärgitud töö.

Esmatrükk 2005

© Jaanus Vaiksoo ja Tänapäev, 2005 ja 2012

Illustratsioonid © Kadri Ilves

ISBN 978-9985-62-292-6

[www.tnp.ee](http://www.tnp.ee)

Trükitud OÜ Greif trükikojas

*See lugu on kõigile väikestele poistele,  
kes naudivad tõelisi talverõõme,  
ja lohutavaks lugemiseks kõigile vanematele,  
kes oma poegi kenal talvepäeval pikisilmi  
koolist koju ootavad.*



## KARLA ON KADUNUD

**I**nsener Peeter Paju laual helises telefon. Vähe-  
malt kümnes kord viimase tunni jooksul.

„Karlat pole ikka veel kodus!” ahastas hääl telefonis. See oli Pille Paju, Karla ema.

Peeter Paju toksis närviliselt pastakaga vastu lauda ja viskas pilgu käekellale.

„Rahu, rahu! Kell ei ole ju veel nii palju. Küllap jäeti pärast tunde nagu tavaliselt.”

„Kuidas pole palju?! Kas kolm tundi tullakse koolist koju?! Kuidas sa võid nii rahulik olla?!” kostsid torust karmid etteheited.

Ent Peeter Paju ei olnudki rahulik. Ta traavis mööda kabinetti edasi-tagasi nagu loom puuris ja oleks heameelega otsekohe siit jalga lasknud, kuid

tööpäev lõppes alles poole tunni pärast. Kuidas teha oma ülemusele selgeks, et tema kaheksa-aastane poeg pole jälle õigeks ajaks koju jõudnud? Direktorit ei huvitanud mingid sõnakuulmatud jõnglased, kes jäid pidevalt kuhugi hiljaks, segasid koolis tunde või olid kodus haiged. Direktorit huvitas ainult plastikpudelite ja hambapastatuubide tõrgeteta tootmine, ning kui üks kasvatamatu naakmann kavatses seejuures oma isa töörahu rikkuda, tuli sellel jõmpsikal lihtsalt tagumik korralikult kuumaks kütta.

Niisiis ootas Peeter Paju kannatlikult tööpäeva lõpuni ja tormas punkt kell viis toast välja, tabades direktori kabinetist möödudes ülemuse põlastava pilgu. Direktor ei sallinud, et tema alluvad töösse nii leigelt suhtusid. Ta oleks tahtnud näha oma vabriku juhtivinseneri Peeter Paju silmades rohkem entusiastlikku sära. Miks ei võinud insener Paju istuda veel pärast tööpäeva lõppu arvuti taga, et proovida leida põnevat lahendust uuele hambapastatuubi mudelile? Miks tormas ta kohe koju oma rumala poja juurde, kellega tuli alailma ette kõikvõimalikke sekeldusi? Sellel polnud ju mingit mõtet. Ent uuest hambapastatuubist oleks rõõmu kogu inimkonnale! Direktor ohkas lootusetult ja lubas endale, et räägib insener Pajuga juba homme sellel teemal tõsiselt.

Samal ajal seisis Peeter Paju oma autoga järjekordse valgusfoori taga. Autod liikusid teosammul. Terve päev oli sadanud lund. Teed olid lörtsi täis ja kojusõit edenes vaevaliselt. Aeg venis. Naise mobiiltelefon ei vastanud.

Peeter Paju tagus käega vastu rooliratast ja keeras närviliselt raadionuppe.

„Juulikuus lumi on maas. Minu jaoks see pole ime!” oigas tuntud lauluhääl.

„Tont võtaks, mis juuli, mis ime!” kirus Peeter Paju üksinda autos. Tal oli kõigest kõrini. Eriti ärritas teda muidugi direktor, kes mõtles ainult oma karpidele ja tuubidele. Mingi tuub oli selle mehe jaoks tähtsam kui inimene. Peeter Paju kaalus tõsiselt võimalust helistada oma sõbrale Raulile, kes töötas uues laste spordikeskuses ja oli ka Peetrit sinna tööle kutsunud.

„Mis sa jamad nende karpidega,” oli sõber öelnud. „See töö pole sinu jaoks.” Küllap oli tal vist õigus.

Lõpuks oli ta kohal, tormas trepist üles, tõmbas ukse hooga lahti ja nägi esikus oma murest murtud abikaasat. Pille raputas lootusetult pead ning puhkes meest nähes nutma. Peeter Paju püüdis naist lohutada, silitas pead ja pühkis pisaraid.

„Aga kui see poisiväänik ükskord koju tuleb...,” ähvardas ta püksirihma kohendades ning vakatas. Trepilt kostis kahtlaselt tuttavaid samme. Ema ja isa tardusid ootusärevuses. Korraks jäi kõik vaiksiks, siis vajus link hääletult alla...

Uksel seisis Karla – nende kallis poeg! Läbimärg ja lumine, juuksed higist sorakil, põsed punased. Elus ja terve!

Ema vaatas Karlat, suu imestusest pärani. Tor-  
mas siis poja juurde, haaras ta kaenlasse, hakkas kallistama ja musutama.

Isa käsi vajus püksirihmalt aeglaselt alla.

„Rembrandt. Kadunud poja tagasitulek,” pomises ta endamisi.

Ema ja Karla pöörasid pead.

„Mis sa ütlesid?” küsisid nad ühest suust.

„Ei, ei midagi,” lõi insener Paju väsinult käega.

Nagu karta võis, polnud Karla pikaksveninud koduteel mingit erilist põhjust. Ta oli lihtsalt poistega pisut lumesõda pidanud, õige natukene liugu lasknud, ühe lumememme teinud ja mõned jääpurikad katuseräästa küljest alla loopinud. Muud ei midagi. Aeg läks kiirelt. Ei märganudki, kui pime oli käes. Ei osanud tõesti arvata, et ema ja isa selle tühise asja pärast nii muretsema hakkavad. Ta



vaatas neile andekspaluvalt otsa, vahetas kuivad riided selga, sõi köögis kõhu täis ja läks homseid tunde õppima. Kõik. Nagu polekski midagi olnud.

Õhtul hilja kiikas Peeter Paju üle ukse poja tuppa. Karla oli kummardunud õpiku kohale ja luges.

„Kell on juba palju. Mine nüüd magama. Homme räägime pikemalt. Head ööd, Karla,“ ütles isa.

Karla tõstis pea õpikust, vaatas üle õlaja naeratas.

„Head ööd, isa.“

Peeter Paju ohkas. Ta läks oma töötuppa ja lülitas arvuti sisse. Ekraanile ilmus hambapastatuubi uus mudel, millest voolas välja valget pastat. Inserter Paju hakkas hajameelselt hiirega ringe vedama, joonistades pastajoa järjest pikemaks. Pikkamööda kattus arvutiekraan spiraalikujulise joonega, kuni oli lõpuks üleni ühtlaselt valge. Hambapasta kiirgas nagu lumi. Tükk aega tunnistas Peeter Paju liikumatult valget ekraani ja korruga tundus talle, nagu peegelduks sellelt vastu üks väike koolipoiss...



